

Meningen, at her skal være Krig — nu vel! Saa tager jeg den op! Vi faar da se, hvem der er stærkest her!“

Der var bleven dødsstille i Stuen efter hans Ord. Selv Væverén sad et Øjeblik og dukkede med Hovedet som efter et uventet Nakkedrag. Men snart spillede igen det skæve, æggende Smil i hans sammentrykkede Ansigt. Det saa' ud, som om den unge Præsts Vrede ligefrem fornøjede ham.

Efter en Stunds Tavshed sagde han saa paa sin langsomme, uforstyrrelige Maade:

„Hr. Pastoren gør mig saamænd ganske Uret. De siger, at De kender mig og véd, hvad jeg er for et slemme og ryggesløst Menneske ... og det har De jo hørt fra Provsten selv, saa det maa vel ha'e sin Rigtighed. For Hr. Provsten har nu saa mange Gange ladet mig baade stege og røge i Helvede, saa jeg tænker, han mener mig det af et ærligt Hjærte. Men se, det véd De jo nok, Hr. Pastor, at det alligevel ikke altid gaar præcis, som Provsterne præker ... og kanske er jeg ikke lige netop saa sort, som Provsten gjerne vil gøre mig til. Men det skal jeg for Resten ikke lægge Dølgemaal paa, at jeg virkelig kom her ind for at træffe Dem og snakke lidt med Dem saadan mellem Væg og Dør, som man siger ... For det har jeg saa-